

opgive forsvaret for et godt og velgennemtænkt ernæringsmærke til fordel for en dårlig løsning.

Jeg kan huske, at da vi havde det her forslag til anden behandling første gang – hvor forhandlingerne jo blev suspenderet, fordi Venstre, Socialdemokraterne og De Konservative havde brug for at tale sammen igen – karakteriserede Venstres ordfører meget klart, hvad konsekvenserne ville være af det, som Socialdemokraterne dengang foreslog, og som regeringen nu har taget til sig, nemlig at vi ville få et ernæringsmærke, som ikke var i overensstemmelse med forbrugernes ønsker og forbrugernes interesser.

Socialdemokraternes største sejr i den her sag er altså, at det er lykkedes at presse Venstre, De Konservative og regeringen til at svigte forbrugerne. Det synes jeg måske er en lidt trist udgang på en sag, hvor Socialdemokraterne i hvert fald i en periode har spillet meget hårdt ud.

Så tilbage står jo, at den eneste forklaring på Socialdemokraternes ageren i den her sag er, at man har været nervøs for, bange for, ikke har ønsket at tage en konflikt med dansk detailhandel. Det er jo også stærke kræfter, man er oppe imod, underafdelingen af A.P. Møller, Coop osv.; det er jo stærke og betydningsfulde folk, det handler om. Men det er sådan set den eneste forklaring.

Kl. 18.15

Det er også sådan, at hvis man vedtager regeringens ændringsforslag her, som jo er inspireret af Socialdemokraterne, så vil vi stå i den situation, at detailhandelen vil få præcis det mærke, de tilbød den første familie- og forbrugerminister, der foreslog det her, nemlig et frivilligt mærke, som er i overensstemmelse med det mærke, man har i Sverige. Det tilbud har vi fået mange gange, og det er altså det mærke, vi så får nu.

Hvad der er endnu værre, er, at det ender med at blive det mærke, Danmark skal gå ned og kræve, at EU skal gøre til et fælles EU-mærke. Det betyder jo så, at Danmark og Sverige og muligvis også andre nordiske lande vil komme til at spille en negativ rolle i forhold til, hvad der ender med at blive et fælles EU-mærke. Det må jeg sige at man altså skal være en usandsynlig udspikuleret og ondsindet EU-modstander for at synes er en god idé. Men det er sådan, det er endt.

Det startede med, at vi ville have et mærke, som gik på tværs af varerne, og som skulle have positiv og negativ mærkning. På trods af at der i Folketinget er enighed om, at det er det rigtige mærke, så vil et flertal i dag træffe en afgørelse, som betyder, at vi i stedet for ender med at få et

mærke, som er opdelt på de enkelte varegrupper, som er frivilligt, og som kun indeholder positiv mærkning. Det er jo realiteten, og det synes jeg er en sørgelig historie.

Det skal siges til SF's ros, at SF aldrig forsømmer en lejlighed til at lave små forbedringer. Det er en god ting, og derfor støtter vi da også det forslag, som SF har lavet, som dog i det mindste fastholder, at udgangspunktet for forhandlingerne om et nordisk mærke skal være det mærke, som vi alle sammen støttede indtil i går, og ikke et dårligere mærke. Men selv SF's ændringsforslag ændrer jo ingenting ved, at ministeren har fuldstændig frie hænder til at komme tilbage med et hvilket som helst nordisk mærke og alligevel have opfyldt Socialdemokraternes krav.

Så jeg kan altså kun anbefale, at man stemmer imod ændringsforslagene, og som en særlig anbefaling vil jeg sige til folk, at hvis de ændringsforslag, som regeringen er kommet med til Enhedslistens beslutningsforslag, skulle blive vedtaget, så synes jeg, at man skal benytte lejligheden til atter engang at stemme Enhedslistens forslag ned, fordi det vil være til glæde og fornøjelse for forbrugerne.

For i virkeligheden er vi nu i den situation, at det, at vores forslag aldrig var blevet fremsat, aldrig kommet til behandling, ville have givet et bedre udgangspunkt for det videre arbejde med et ernæringsmærke i Danmark end det mismask, som regeringen og Socialdemokraterne nu har bakset sammen.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Geday (RV):

Jeg skal bare spørge hr. Per Clausen, om vi ikke i fællesskab kan vælge at tolke regeringens ændringsforslag på en anden måde. Når man siger, at man vil forhandle med udgangspunkt i »Spis mest«-mærket, har jeg valgt at forstå det på den måde, at »Spis mest«-mærket bare var et udtryk, en samlebetegnelse for: »Spis mere, mindre, mindst«. Det var ikke et udtryk for, i hvert fald slet ikke set fra min side, og det er ikke det, der begrundet vores positive holdning til ændringsforslaget, at man kun skulle forhandle »Spis mest«-mærket.

Udgangspunktet for den fælles nordiske forhandling, som skal danne baggrund for en fælles nordisk forhandlingsposition i forhold til EU, er hele kategorien, altså både »Spis mere«, »Spis mindre« og »Spis mindst«. Og der kan man sige,